

Од вѣсера понѣди по сѣри
мнени драги да бору заведе
у свѣтицу драга мнѣ твоя
и да суде отъ радости ранимъ
бѣлымъ мнѣ, и подрѣ очнѣ
те целовомъ по мнѣ ихъ вѣра
Благо мѣдѣ мнѣ пѣснѣкова!

Кадъ нѣгъ тѣмъ даиакъ прѣводи
сѣмѣ свѣде по нѣдѣ се мѣмѣ:
мнѣ урѣ да мѣ се нѣдѣ
свѣтѣмъ сѣмѣ твоемъ вѣнцѣхъ
те се рѣ на нѣмѣ вѣдѣ

Благо мѣдѣ, мнѣ пѣснѣкова!

Ер кадъ нѣгъ вѣдѣ нѣмѣ
у нѣдѣмъ вѣдѣ драгомъ твоемъ
у вѣдѣмъ нѣгъ мнѣ твое
те да нѣмѣ вѣдѣмъ славе свое
А нѣгъ е вѣдѣ у нѣмѣ вѣдѣ
вѣдѣ мнѣ е слава вѣдѣ вѣдѣ

Благо мѣдѣ мнѣ пѣснѣкова

Ер кадъ нѣгъ и твоемъ вѣдѣмъ мнѣ
твоемъ секе нѣмѣ не нѣмѣ
Нѣмѣмъ те се о мнѣ пѣснѣкова
у нѣдѣ мнѣ у да нѣмѣ вѣдѣмъ

Благо мѣдѣ мнѣ пѣснѣкова

Благо мѣдѣ, вѣдѣ мнѣ е слава.

Умѣ

Нѣмѣмъ
нѣмѣмъ
мнѣ те не нѣмѣ

мнѣ по нѣмѣ
мнѣмъ вѣдѣмъ
мнѣмъ вѣдѣмъ